

La vivdaŭre salajro : vera « malvera problemo »

Depost pluraj jaroj, ni estas submetitaj de media klabado, kiu celas integri ĉies unu solan kaj saman rediraĉon : far la plilongigito de la vivespero (tre malegale distribuita plue, sed tio interesas neniun), far la internacia konkurenco, far tiom da aliaj aĵoj, nia sistemo garantianta la vivdaŭra salajro fartas malbone, ne plu estos eble pagi, ktp. Simpla rimarko de la ekonomia realeco montras, ke tiuj longaj pseŭdo-spertuldiskursoj konsistigas nure kaj simple manipuladon.

Fakte, la bazproblemo, estas scii, kies irigas la "profitojn" liberigitajn per tutaj la produktadaktivecoj (ekonomiparolante, tio sin nomas : la « plusvaloro » aŭ la « valoro adiciita »). Nu, pri tio, la ciferoj parolas. Ni citu nekontestantan dokumenton de la tre oficiala NISES (Nacia instituto de la statistiko kaj de la ekonomiaj studadoj - franclingve, INSEE), en « la partigo francie de la valoro adiciita, 1949-2007 », P-A Pionnier, disponebla sur la TTT-ejo de NISES : en 1981, la trikvaronoj (74 % ekzakte) de la kreaĵo de francie produktitaj riĉaĵoj pagis la salajrulojn. En 2009, tiu procento faliĝis je 65 %.

La konstato estas simpla : la parto de la produktado, ke la salajruloj ricevas malgrandigis ĉirkaŭ 10 % dum tridek jaroj. Tio elvokas fabelajn monsumojn, kiuj sufiĉis nure dank'al tiuj-ĉi finaranĝi « la problemon de la vivdaŭre salajro », se la registaro volis tion.

Fakte, francie dum la sola jaro 2009, la valoro adiciita produktita estis 1 434 eŭromiliardoj. Se la distribuo estus farita en la samaj proporcioj, ol 1981, 1 061 eŭrmiliardoj estus devigitaj iri en la poŝo de la salajruloj. En la realeco, ili ricevis nur 932 miliardojn, tio estas por ili malapero de 129 miliardoj. Tio estas tre supera kompare kun la 100 deficiteŭromiliardoj antaŭkalkuligitaj «por la defcito de la vivdaŭre salajro » de la registaro al la templimo de la jaro 2050. Alinome, sufiĉos repreni en la profitoj de la mastroj kaj de la akciuloj la suplementan parton de tio, kio ili nin jare ŝtelas (kompare kun 1981, epoko, al kiu jam ili ne sin ĝenis por ni senplumigi) por definitive reguli la problemon !

Tiu simpla kalkulo ekde NISES-datenoj, malmute da uloj faras tion, tiel ĉe la maldekstrulo, kiel ĉe la dekstrulo. Ĉe la dekstrulo, oni komprenas lin. Ankaŭ ĉe la maldekstrulo, ĉar la malaltigo de la parto de la salajraro esence fariĝas de 1983 ĝis 1987, t.e. ĉefe dum la maldekstro-registaro (subtenita de la socialistuloj, de la komunistuloj kaj aliaj ekologuloj). Oni komprenas, kial la socialistuloj preferas rigardi aliloke, kiam necesas proponi solvojn pri la problemo de la vivdaŭre salajro : ili devus eki fari siajn memkritikojn. Malmute dezirantaj fari tion, ili intence sin metas ĉe la tereno de la dekstrulo, kaj ili serĉas nin konvinki, ke estas necesega esti dungata plu.

Dum epoko de masiva sendungito de la juneco, la registaro serĉas daŭrigi en la dungado la uloj de pli da 60 jaroj, el kiuj jam certuloj (konstruaĵo, agrikulturo, metalurgio, sanaĵo...) estas senfortigataj al tiu unua limo ! Kio montras, ke oni estas tie ne en ekonomia logiko imponita fare la « bezono », sed en nure ideologa diskurso.

Konstati, ke la parto de la saljroj en la valoro adiciita, falegis de 1983 ĝis 1987 (kaj de post ne rekuperas), tio estas alia maniero konstati, ke la ekspluatado fariĝas pli forte. Fakte la dungatoj, ĉu en la sektoro de la posedaĵoj, ĉu tiu de la servoj, produktas 100 % de la bienoj per ilia laboro — kaj simpla parto, kiel pretendas tion la ekonomul-kretenoj, kiuj lernigas la ekonomion en la fakultatoj — kaj parto de tiu ĉi estas ŝtelita de la mastro. Ju pli la parto ŝtelita de la mastro estas granda, des pli forta esats la ekspluatado.

Por la vivdaŭre salajro, do ne temas pri demografia problemo, kiel preskaŭ unuanime « oni » diras al ni, sed reale politika kaj socia problemo.

Krome la registaro, la parlamento, la mediatroj kaj la politikaj partioj, aliaj komediistoj eniras en ludo : la sindikataj centraloj. Same kiel la « politikaj maldekstro-fortoj », ili estas antaŭjuĝantaj en tiu tartufeco. Ni rememoru, ke en 2010 poste havi ŝajnigas ĉikani pri la detaloj, la sindikataj centraloj organizis entombigon de unua klaso pri movado, kiu ekis apenaŭ ! La tuto sur senfina « traktado »-fundo (maniero dormigi la popolamason) kun la mastraro kaj la ŝtato, traktadoj, el kiuj preskaŭ nenio malsekretiĝis. Ni rememoru tiujn agtagojn ŝtupigatajn dum unu monato, kiam unu ĝeneraligita strikosemajno estus sufiĉigita finalvenigi la reformon. La sindikatoj ne kapitulacis, ĉar jam ili traktis. Ec, se ilia bazo puŝis ilin (kio estas la iluzia espero de multaj maldekstruloj kaj librecanuloj sindikatantaj en la Ĝenerala Konfederacio de la Laboro (GKL — Franclingve, CGT), en la Demokrata Franca Konfederacio de la Laboro (DFKL — Franclingve, CFDT), en Solidarokj, Laborista Forto (LF — Franclingve, FO) kaj aliaj Nacia Unuiĝo de la Aŭtonomaj Sindikatoj (NUAS — Franclingve, UNSA), kaj devigis ilin iri iom da pli antaŭe, ili rifuzis, antaŭe, defendi la vivdaŭre salajron.

La centralaj sindikatoj nur akompanas la progresan strangoladon de la vivdaŭre salajro. Ili ludas la ludon de tiuj psikologioj « de krizĉeloj », kiuj floras ĉe la lokoj de ĉiu katastrofo : konsentigi vin, kio estas pasinta (ĉar « oni povas nenion », ĉu ne, mia povra sinjorino ?) sen, ke vi faras tro demandojn pri la respondecoj kaj precipe vi demetas tie tutan envion agi kontraŭ la respondeculoj. Ĉar tia estas la logiko de la reformismo, kiam ĝi establas la kapitalismon kiel neinvertigiblan fakton efektivigatan, ke oni povas nur amendi : ĝi diras nin, ke malgraŭ ĉio oni antaŭgardu la esencon, pri kiu tiel oni faras sian funebron.

Necesu labori al la emerĝo de aŭtonoma vera organizo de la ekspluatata klaso. Ĉar, konstatante, kio okazas, kaj kio sin preparas, ne estas simple la vivdaŭre salajro, kiu falas defendi kun rezistmovado kontraŭ la pligravigado de la ekspluatado kaj de la mizero, sed ja tiu ekonomia kaj politika sistemo, ke ni falas batali.

Starigu la reziston !

La Interkorporacia Sindikato de Montpellier, aniĝanta al la Nacia Konfederacio de la Laboro, sekcio de la Internacia Asocio de la Gelaboristaro, estas anarkisindikalista revolucia organizo, kies celo estas la novstarigado de la libereca komunismo. Ĝiaj rimedoj estas la sindikata rekta ago, la striko, la bojkoto, la sabotado de la mastra profito...

Por kontakti nin kaj ricevi du senpagajn kopiojn de nia ĵurnalo :

skribi al : Syndicat Intercorporatif de Montpellier CNT-AIT - BP 41176 - 34009 Montpellier cedex 1
contact@cnt-ait-montpellier.org - <http://www.cnt-ait-montpellier.org/>
Confédération Nationale du Travail - <http://www.cnt-ait-fr.org/>
Association Internationale des Travailleurs - <http://www.iwa-ait.org/>